

Alf g 394

Sprawozdanie

komisyi gminnej o sprawozdaniu Wydziału krajowego z dnia 17. września 1907 L. 91377/07 w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy wodociągowej dla miasta Krakowa z dnia 12. sierpnia 1899 Nr. 94 dz. u. kr.

Wysoki Sejmie!

§. 7. ustawy wodociągowej dla miasta Krakowa z dnia 12. sierpnia 1899 Nr. 94 dz. u. kr. opiewa:

„§. 7. Za używanie wody przewyższające zwyczajne użycie, t. j. do picia, gotowania, prania, czyszczenia, kąpieli i t. p., jak n. p. na cele przemysłowe, a mianowicie dla łaźni, zajazdów, hoteli, kawiarni, ogrodów, wodotrysków i t. p., tudzież w tych budynkach, do których §. 6. się nie stosuje, jak n. p. w budynkach rządowych, krajowych, dworcach kolei żelaznych i t. p., może gmina miasta Krakowa pobierać opłaty według wydać się mającej taryfy“.

Zaś §. 9. tej samej ustawy opiewa:

„§. 9. Podatek gminny (§. 6.) i opłaty za używanie wody (§. 7.) ponosić mają lokatorowie względnie używający wody.“

Za podatek gminny odpowiadają gminie bezpośrednio właściciele realności z prawem regresu do swych lokatorów. Opłaty zaś za używanie wody (§. 7.) ściągane będą wprost od pobierających wodę.

Sposób uiszczania tych należności określi regulamin (§. 12.)“.

Oba te paragrafy jednak okazały się niewystarczającymi a nawet niemożliwymi do wykonania.

§. 7. nie określa bowiem, jaką ilość wody stanowi „zwyczajne użycie“ wolne od opłaty taryfowej, a przypisywanie opłat z §. 7. tym, którzy wodę kon-

sumują i ściąganie od nich tych opłat, jak to §. 9. przepisuje, było wprost niemożliwym. Starano się te braki usunąć zapomocą rozporządzenia wykonawczego w ten sposób, że w §. 23. tego rozporządzenia oznaczono 50 litrów wody na dobę i jedną osobę za użycie zwyczajne wolne od opłaty, a w §. 31. rozporządzenia wykonawczego przepisano, że opłaty taryfowe uiszczają mają ci, na których żądanie lub zgłoszenie zakład wodociągowy miejski dostarcza wody i. t. d.

Lecz przepisy te rozporządzenia wykonawczego nie mogły się utrzymać, albowiem §. 23. nie ma oparcia na samej ustawie, a §. 31. wręcz jest sprzeczny z ustawą, a skutek był ten, że w pewnym wypadku c. k. Trybunał administracyjny wymiar opłaty oparty na rozporządzeniu wykonawczem uchylił.

Aby więc zakład wodociągowy miasta Krakowa mógł prawidłowo i odpowiednio potrzebom miast funkcjonować, trzeba zachodzące braki usunąć w drodze ustawodawczej zapomocą noweli do ustawy wodociągowej. To też Sekcja III. Rady miejskiej krakowskiej, upoważniona do tego uchwałą pełnej Rady z dnia 4. lipca 1907, taką nowelę uchwaliła, a Prezydent miasta Krakowa relacją z dnia 9. września 1907 L. 110643 odniósł się do Wydziału krajowego z prośbą o wyjednanie takiej ustawy krajowej.

Wydział krajowy sprawozdaniem z dnia 17. września 1907 L. 91377 uznał za potrzebne uchwalenie tej noweli, a komisya gminna, której Wysoki Sejm to sprawozdanie uchwałą z dnia 23. września 1907 przekazał — zbadawszy całą sprawę, z wnioskiem Wydziału krajowego się zgadza i ze swej strony wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić załączony ./ projekt do ustawy.

Przewodniczący:

Stadnicki, w. r.

Sprawozdawca:

Fruchtman, w. r.

Ustawa

z dnia w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy wodociągowej dla stoł. król. miasta Krakowa z 12. sierpnia 1899 Nr. 94 Dz. u. kr.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia §§. 7. i 9. ustawy z 12. sierpnia 1899 Nr. 94 Dz. u. kr. znosi się w ich dotychczasowem brzmieniu, a natomiast mają one opiewać:

§. 7.

Za zużywanie wody:

a) do celów gospodarstwa domowego, t. j. do picia, gotowania, prania, czyszczenia, kąpieli i t. p., przewyższające 50 litrów na głowę mieszkańca i dobę;

b) na cele przemysłowe, jak do fabryk, zajazdów, hoteli, łaźni, kawiarni, dla zakładów dorożkarskich, do pojenia koni pociagowych w przedsiębiorstwach przemysłowych i fabrycznych i t. p.;

c) na cele zbytkowe, jak do ogrodów, wodotrysków, do pojenia koni pojazdowych i zbytkowych i t. p.; wreszcie

d) za zużywanie wody w tych budynkach, do których §. 6. się nie stosuje, jak n. p. w budynkach rządowych, krajowych, dworcach kolejowych i t. p.

może gmina miasta Krakowa pobierać opłaty według wydać się mającej taryfy.

§. 9.

Podatek gminny (§. 6.) i opłaty za zużywanie wody (§. 7.) ponosić mają lokatorowie względnie używający wody.

Za podatek gminny tudzież za opłaty za wodę użytą w gospodarstwie domowem ponad przepisana ilość 50 litrów na głowę mieszkańca i dobę (§. 7. a) odpowiadają gminie

bezpośrednio właściciele realności z prawem regresu do swych lokatorów.

Opłaty za używanie wody na cele wymienione w §. 7. b), c), d) ściągane będą wprost od tych, na których żądanie lub zgłoszenie zakład wodociągowy miejski wody lub urządzeń wodociągowych dostarcza.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.
